

Arrest

nr. 110 868 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat L. VAN DE VOORDE, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Baddo Mahli, gelegen in het district Narowal van de provincie Punjab. U behoort tot de Ahmadiyya geloofsgemeenschap. U oefende geen functie uit binnen uw geloofsgemeenschap. U ging niet op regelmatige basis naar school, omdat u uw vader hielp in zijn kledingwinkel. U volgde daarom les aan een academie via een privéleerkracht. U zat in de twaalfde graad. U verklaart dat op 17 augustus 2010 de politie naar uw huis kwam om u te arresteren. U was op dat moment niet thuis. Na thuiskomst informeerde uw vader u hierover. Hij vertelde u dat er een FIR (First Information Report) tegen u was ingediend. Een zekere G. M. {...} was tegen de politie komen klagen dat u hem had willen bekeren tot Ahmadiyya en dat u gedreigd had hem te vermoorden als hij zich niet zou bekeren. U verklaart dit nooit gedaan te hebben. U stelt wel dat Ali, de zoon van G. M. {...}, met wie u samen studeerde, een goede vriend was van u en ook bij u thuis kwam. U zou hem boeken over uw geloof hebben meegegeven en hij zou onder de indruk van

uw geloof geweest zijn. Volgens uw verklaringen zou Ali zich daarop tegen de praktijken van zijn vader gekeerd hebben. In het naburig dorp een madrassa is van Khatme Nabuwat, een extremistische groepering die zich afzet tegen ahmadiyya en christenen. Er worden daar trainingen en opleidingen omtrent jihad gegeven. G. M. {...} zou deze madrassa beheren en er ook trainingen geven. U verklaart dat G. M. {...} zijn zoon, die Ahmadi wilde worden, een lesje wou leren door u aan te pakken. Nadat de politie u thuis kwam zoeken heeft uw vader u bij diverse vrienden in Baddo Mali ondergebracht. U leefde vier maanden ondergedoken. De politie kwam in deze periode af en toe naar u thuis om u te arresteren. Rond 20 december 2010 was u van uw dorp onderweg om te gaan bidden toen u een persoon uw naam hoorde zeggen. U bent beginnen lopen en er werd op u geschoten. U verklaart dat het om mensen van Khatme Nabuwat ging. U kon zich verstoppen op een christelijk kerkhof. De volgende ochtend bent u met de trein naar uw oom in Lahore gegaan. Hij heeft uw ouders ingelicht over het incident en getracht om de zaak tegen u stop te zetten, maar hij vond geen oplossing. In januari 2011 zijn drie personen naar de flat van uw oom in Lahore gekomen. U herkende er één van. Deze zou ook betrokken geweest zijn bij het schietincident. U opende de deur niet en uiteindelijk vertrokken ze. Uw oom regelde vervolgens uw vertrek uit het land. U verliet Pakistan op 18 januari 2011. Vanuit Lahore nam u het vliegtuig naar een onbekende bestemming. Daar bracht u met de persoon die met u mee reisde en uw reis geregeld had de nacht door op hotel. U reisde met een groen paspoort met visum en een kartonnen document geregeld door de smokkelaar. De volgende dag was u 2,5 uur met de auto onderweg naar Brussel. Op 19 januari 2011 vroeg u asiel aan in België. U verklaart dat uw ouders zes maanden na uw vertrek uit Pakistan eveneens Pakistan verlaten hebben. Ze zouden ook bedreigingen ontvangen hebben van Khatme Nabuwat die wegens uw vertrek uw ouders niet zouden sparen. Ondertussen zijn uw ouders erkend als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk en kwamen ze u al twee maal kwamen opzoeken in België. Uw zus S. N. {...} (O.V. Nr. xxxxxxxxx) en haar echtgenoot ontmoette u één jaar geleden in België. Zij zou na uw problemen eveneens naar België gekomen zijn en er asiel aangevraagd hebben. Uw andere zus S. M. {...} zou zich ook in België bevinden, maar u weet niet waar zij verblijft. Via contact met uw oom langs vaderszijde vernam u dat men in Pakistan nog steeds op zoek is naar uw ouders, uw zus en uzelf.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een geboortecertificaat voor met vertaling, een kopie van de Pakistaanse identiteitskaart van uw ouders met vertaling, een kopie van de verblijfsvergunning van uw ouders in het Verenigd Koninkrijk (VK), een Ahmadiyya bijeenkomstenkaart voor, twee diploma's, een FIR dd. 13/08/2010 met vertaling, een dreigbrief van Khatme Nabuwat aan uw ouders en de vertaling van een FIR dd. 7/03/2011, inclusief de enveloppe waarin uw documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Op een asielaanvraag rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielaanvraag correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit informatie

verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een bezoekersvisum ("visit visa") heeft gevraagd op 13 juni 2007 en 26 mei 2008. Deze visums voor het Verenigd Koninkrijk (VK) werden u geweigerd.

U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een Pakistaans paspoort heeft gehad en u nooit een visumaanvraag heeft ingediend of een visum heeft verkregen (CGVS p. 12). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Na confrontatie met de informatie van het UKBA, bleef u trouwens ontkennen (CGVS, p. 23-24). Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U verklaarde bij confrontatie met een kopie van het paspoort dat u voor de visumaanvraag gebruikte dat u dit paspoort voor het eerst ziet en herhaalde dat u nooit een visumaanvraag heeft ingediend (CGVS p. 24). Echter werd de informatie op basis van biografische en biometrische gegevens gevonden. Bovendien stemmen zowel uw volledige naam, als uw geboortedatum, naam van uw vader en uw verblijfplaats overeen op het paspoort met de gegevens u die opgaf bij het CGVS en de gegevens op de door u voorgelegde geboorteakte (CGVS p. 4). Toch houdt u ondanks alles vol dat u geen paspoort of visum heeft aangevraagd (CGVS, p. 24). U kan echter niet verklaren hoe het CGVS aan uw paspoort gekomen zou zijn en ook kan u niet verklaren hoe uw vingerafdrukken gelinkt zouden zijn aan een visumaanvraag voor het VK (CGVS, p. 23-24). Zo stelt u dat u met uw oom misschien ooit eens naar een kantoor bent geweest maar dat u zich niets herinnert. Informatie over welk kantoor het was en wat u daar zou gedaan hebben met uw oom geeft u verder niet (CGVS, p. 23). Uw vingerafdrukken zouden volgens u ook enkel maar afgenomen zijn bij uw aanvraag voor een identiteitskaart en eens in het ziekenhuis (CGVS, p. 24). Gezien u een opgeleide man bent en een aanvraag voor een visum persoonlijk dient te gebeuren, daar er vingerafdrukken gegeven moeten worden, kunnen deze verklaringen hieromtrent dan ook niet overtuigen. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook volledig uw algehele geloofwaardigheid en bijkomend aldus ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen Pakistaans paspoort en visum(aanvraag) kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van dit paspoort om uw land van herkomst te verlaten. Zeker gezien u verklaart met een paspoort gereisd te hebben dat op uw naam stond en met uw eigen foto in (CGVS, p. 11). Daarnaast was uw paspoort geldig tot 12 mei 2012 en dateert uw asielaanvraag in België van 19 januari 2011. De oprechtheid van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door uw zeer beperkte uitleg over uw reisweg van Pakistan naar België. Zo verklaart u vanuit Lahore het vliegtuig te hebben genomen, maar kan u niet aangeven waar u bent uitgestapt (CGVS, p. 9). U zou na uw vliegreis en net voor uw asielaanvraag ook een nacht doorgebracht hebben in een hotel, maar de naam en de locatie van het hotel kent u niet (CGVS, p. 10). Ook de naam van de persoon die uw reis voor u regelde en met u meereisde kent u niet (CGVS, p. 10). Dat u de naam niet kent van de man met wie u toch zoveel tijd doorbracht, is niet geloofwaardig. Ook over de documenten waarmee u dan wel zou gereisd hebben blijft u vaag. Volgens uw verklaringen zou u met een groen paspoort gereisd hebben, maar weet u niet welke nationaliteit dit paspoort had. Er zou daarnaast een visum in het paspoort gestaan hebben, maar voor welk land dit visum was weet u niet. De smokkelaar zou u verder nog een "karton" gegeven hebben, maar wat daarop stond weet u ook niet (CGVS, p. 11, 25). Een aannemelijke verklaring voor deze onwetendheid over uw reisdocumenten en reisweg geeft u niet. U geeft enkel aan als reden dat u zenuwachtig was (CGVS, p. 11). Echter, u ging tot de 12e klas naar school en begrijpt naast Punjabi en Urdu ook Engels (CGVS, p. 4). Er mag dan ook van u verwacht worden dat u precieze en concrete informatie omtrent uw reisroute en documenten kan geven. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas en laten het CGVS onmogelijk toe uw werkelijke reisroute en moment van vertrek uit Pakistan te bepalen. Dat u bovendien met een paspoort, met uw naam en foto, en een visum uw land van herkomst heeft verlaten, strookt verder ook niet met uw verklaring dat u een vrees voor vervolging zou koesteren voor de Pakistaanse autoriteiten (CGVS, p. 12, 16).

Aan uw beweerde problemen met G. M. {...} van Khatme Nabuwat, een groepering die zich richt tegen Ahmadi's, omdat zijn zoon via contact met u zich wilde bekeren tot de Ahmadiyya gemeenschap en de problemen met de autoriteiten in Pakistan die daaruit voortvloeiden kan om volgende redenen geen geloof worden gehecht (CGVS, p. 15-17). Zo stelt u dat er een FIR tegen u werd ingediend waarin u valselijk beschuldigd werd van het bedreigen van G. M. {...}. U zou gezegd hebben dat hij zich moest bekeren tot Ahmadiyya, anders zou u hem vermoorden (CGVS, p. 15). De politie kwam daarop naar uw huis om u te arresteren op 17 augustus 2010, maar u was niet thuis (CGVS, p. 15-16). De politie zou daarna nog diverse malen bij u thuis langs geweest zijn om u te arresteren. U zat toen echter ondergedoken bij vrienden (CGVS, p. 18). Het is dan ook bevreemdend dat u geen arrestatiebevelen kan voorleggen (CGVS, p. 16). Uw kennis over de FIR die tegen u werd ingediend is vervolgens zeer beperkt gebleken. Zo weet u niet wie deze FIR tegen u indiende en weet u niet wanneer deze FIR tegen u werd ingediend (CGVS, p. 14-15). Uit de vertaling van de FIR blijkt dat u ook de precieze inhoud van deze FIR niet kent. U werd immers niet alleen beschuldigd van het bedreigen en willen bekeren van G. M. {...}, zoals u stelt, maar u werd ook beschuldigd van het proberen te bekeren van zeven andere personen (CGVS, p. 15). Het is ook bevreemdend dat u in deze FIR dan weer niet beschuldigd wordt van het willen bekeren van Ali, de zoon van G. M. {...}, aangezien u dit aanhaalt als reden waarom G. M. {...} u viseerde (CGVS, p. 17). U verklaart verder dat u aangeklaagd wordt onder "artikel 298" en dat hierop een levenslange gevangenisstraf staat (CGVS, p. 16). Deze verklaringen kloppen niet met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U wordt immers meer precies aangeklaagd onder het artikel 298C waardoor u maximaal veroordeeld kan worden tot een gevangenisstraf van drie jaar. Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zeker gezien deze FIR de kern vormt van uw asielrelaas. Door de problemen die hieruit voortvloeiden, diende u immers uw land te ontvluchten. Daarbij, u verklaart dat u de FIR gelezen hebt (CGVS, p. 15). Er mag van u dan ook verwacht worden dat u op vragen over deze FIR correct en gedetailleerd kan antwoorden daar de meeste informatie uit een eenvoudige lezing van de FIR op te maken zijn. Voorts haalt u aan dat uw vader en oom veel gedaan hebben om die zaak tegen u stop te zetten, maar kan u niet verduidelijken om welke concrete stappen het precies gaat (CGVS, p. 18-19). Zo stelt u dat uw vader "mensen" contacteerde die contact hadden met de politie om "dit systeem" te stoppen (CGVS, p. 18). Uw oom zou dan weer aan de politie gevraagd hebben of "deze zaken tegen Ahmadi's worden stopgezet of niet" (CGVS, p. 20). Dit zijn echter vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. Bovendien weet u niet of uw vader een advocaat zou geraadpleegd hebben in verband met uw zaak of niet (CGVS, p. 19). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

In december 2010, in de periode dat u ondergedoken leefde, zou u volgens uw verklaringen ook beschoten zijn door mensen van Khatme Nabuwat (CGVS, p. 18). Dit gebeurde in uw eigen dorp aan een hotel toen u onderweg was naar de moskee (CGVS, p. 18). Dat u ondanks uw verklaringen dat u gezocht werd door de politie sinds 17 augustus 2010 en u sinds dat moment ondergedoken leefde bij vrienden van uw vader toch nog naar de moskee in uw eigen dorp bleef gaan ondermijnt in grote mate de ernst van uw vrees voor vervolging (CGVS, p. 18, 21). Bovendien is uw bewering dat de mensen van Khatme Nabuwat op u schoten louter op vermoedens gebaseerd aangezien u stelt niet te weten wie op u schoot en u enkel een persoon uw naam hoorde zeggen (CGVS, p. 18). U verklaart dat u vervolgens naar uw oom in Lahore ging en dat in januari 2011 daar drie mannen u kwamen zoeken. Wie deze mannen precies waren, hoe zij zouden weten dat u daar verbleef of hoe u wist dat deze mannen naar u opzoek waren weet u niet (CGVS, p. 20-21). U stelt enkel dat u een man herkende, die ook in het hotel aanwezig was toen u beschoten werd. De mannen zouden echter enkel aangeklopt hebben, maar niets gezegd hebben. U kan dus onmogelijk weten wat ze wilden (CGVS, p. 20-21).

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat uw zus S. N. {...} (OV n° xxxxxxx) over de problemen die u beweert te hebben in Pakistan met de autoriteiten en Khatme Nabuwat niets opmerkte tijdens haar asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS S. N. {...}, p. 3-7). Dit is bevreemdend aangezien volgens uw verklaringen Khatme Nabuwat na uw vertrek uw ouders en bij uitbreiding uw hele familie als target heeft genomen waardoor zij allen na u Pakistan verlaten hebben (CGVS, p. 3, 23).

Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat u uw persoonlijke problemen met Khatme Nabuwat en de Pakistaanse autoriteiten onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin kunnen ombuigen. Uw geboorteakte kan dienen als bewijs van uw identiteit en nationaliteit (CGVS, p. 12). Bevreemdend is echter dat uw Pakistaanse identiteitskaart dan weer niet kan voorleggen. Ondanks dat u er één had en al twee jaar in België verblijft, zou deze zich echter nog steeds in Pakistan bevinden, voor zover u weet (CGVS, p. 12). Uw verklaring waarom u na twee jaar nog steeds die identiteitskaart niet kan voorleggen is echter niet afdoende: u denkt dat uw familie die misschien niet

meer vond, en voegt eraan toe dat uw ouders er niet meer wonen. Echter blijkt dat uw ouders pas hun huis verlieten nadat u al in België was, en had u in de maanden na het indienen van uw asielaanvraag voldoende tijd om die documenten op te vragen (CGVS p. 5). De kopie van de identiteitskaarten van uw ouders vormen verder enkel een bewijs van hun identiteit en nationaliteit (CGVS, p. 12). De kopie van de verblijfsvergunning van uw ouders in het Verenigd Koninkrijk vormen daarnaast enkel een bewijs van hun verblijfsstatuut in het VK en dat ze de vluchtelingenstatus zouden hebben gekregen, maar geeft geen enkel zicht op de concrete motieven op basis waarvan zij dit statuut verkregen zouden hebben (CGVS, p. 14). Ook uw diploma's kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ombuigen (CGVS, P. 14). Zij vormen hoogstens een bewijs van uw scholingsgraad. De badge van een ahmadi-bijeenkomst, die u in België bijwoonde in 2011, kan hoogstens een bewijs vormen van uw aanwezigheid op deze bijeenkomst maar draagt verder niet bij aan uw asielrelaas (CGVS, p. 13). Vervolgens legt u de FIR voor die in 2010 tegen u ingediend werd (CGVS, p. 14). Deze werd grotendeels hierboven al besproken. Het betreft hier slechts een fotokopie waar geen formele bewijswaarde kan gehecht worden gezien ze gemakkelijk met het nodige knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Dezelfde opmerking moet gemaakt worden over de voorgelegde kopie van de brief van Khatme Nabuwat, die uw ouders ontvingen (CGVS, p. 13-14). Bovendien bezitten documenten maar bewijswaarde als zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, wat in casu niet gebleken is en moet eveneens worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat corruptie en documentenfraude in Pakistan frequent voorkomt, waardoor de objectieve bewijswaarde van Pakistaanse documenten dan ook relatief is. Bijkomend werd in de map van vertalingen die u voorlegde een vertaling gevonden van een FIR gedateerd op 7 maart 2011, dus van na uw vertrek uit Pakistan. De originele FIR legt u echter niet voor, waardoor aan dit document dan ook geen waarde kan gehecht worden. Bovendien handelt deze FIR niet over u, maar vermoedelijk over M. N. {..}, uw vader (zie geboorteakten en ID documenten Pakistan en verblijfsdocumenten UK ouders). Opmerkelijk is dat uw vader van precies dezelfde feiten beschuldigd wordt als u. Enkel de datum, het uur van de feiten en de betrokken personen lijken aangepast te zijn. Aanvullend moet worden opgemerkt dat in hoofde van uw zus S. N. {..} (OV n° xxxxxxxx) en haar echtgenoot A. F. {..} (OV n° xxxxxxxx) door het CGVS op 15 april 2013 eveneens een beslissing genomen werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zo verzwegen zij een visum voor en een verblijf in het VK voor de asielinstanties en konden zij niet concreet aangeven welke persoonlijke problemen zij kenden als Ahmadi in Pakistan.

Het CGVS erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, kan u niet aannemelijk maken dat u getroffen zou worden door dit conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn verklaring blijft dat hij nooit een Pakistaans paspoort heeft gehad en nooit een visumaanvraag heeft gedaan voor het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker weet niet hoe het UKBA aan deze informatie komt of wie de aanvraag dan wel heeft gedaan. Verzoeker blijft bij zijn relaas, ook na voorlegging van de stukken door het Commissariaat-generaal, zodat hieruit blijkt dat hij vanaf het begin de waarheid vertelde.

Verzoeker meent voorts dat het niet opgaat de bewijskracht van de voorgelegde FIR's te minimaliseren door enkel te beweren dat ze vervalst kunnen zijn.

Aangaande zijn reisroute verwijst verzoeker naar zijn verklaringen. Het was voor hem de eerste maal dat hij Pakistan verliet en het is dan ook niet abnormaal dat hij geen namen kon onthouden, namen die vreemd klinken en waarvan hij nog nooit gehoord had. De smokkelaar gaf hem geen bijkomende uitleg toen hij daarom vroeg maar ontweek integendeel ieder contact.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing vaag zijn en slechts gebaseerd op enkele geïsoleerde elementen. Er dient echter op gewezen te worden dat de bewijslast met de nodige soepelheid moet worden gehanteerd en er rekening dient te worden gehouden met zijn intellectuele vermogen, zijn leeftijd en psychologische stoornissen. Er dient rekening te worden gehouden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie. In onderhavig geval werd hiermee geen rekening gehouden. Het CGVS heeft zelfs de FIR's niet beoordeeld. Indien er ook maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, moet verder gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het op zeer beknopte wijze herhalen van haar verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaarst zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. De Raad meent tevens dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente, niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

2.7. Waar verzoekende partij stelt dat het niet opgaat de bewijskracht van de voorgelegde FIR's te minimaliseren door louter te beweren dat zij mogelijk vals zijn, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal zich niet beperkt heeft tot het argument dat de FIR's mogelijk vals zijn, maar integendeel nog verder gemotiveerd heeft waarom deze documenten geen bewijswaarde hebben, met name als volgt: *“Uw kennis over de FIR die tegen u werd ingediend is vervolgens zeer beperkt gebleken. Zo weet u niet wie deze FIR tegen u indiende en weet u niet wanneer deze FIR tegen u werd ingediend (CGVS, p. 14-15). Uit de vertaling van de FIR blijkt dat u ook de precieze inhoud van deze FIR niet kent. U werd immers niet alleen beschuldigd van het bedreigen en willen bekeren van G. M. {..}, zoals u stelt, maar u werd ook beschuldigd van het proberen te bekeren van zeven andere personen (CGVS, p. 15). Het is ook bevreemdend dat u in deze FIR dan weer niet beschuldigd wordt van het willen bekeren van Ali, de zoon van G. M. {..}, aangezien u dit aanhaalt als reden waarom G. M. {..} u viseerde (CGVS, p. 17). U verklaart verder dat u aangeklaagd wordt onder “artikel 298” en dat hierop een levenslange gevangenisstraf staat (CGVS, p. 16). Deze verklaringen kloppen niet met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U wordt immers meer precies aangeklaagd onder het artikel 298C waardoor u maximaal veroordeeld kan worden tot een gevangenisstraf van drie jaar. Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zeker gezien deze FIR de kern vormt van uw asielrelaas. Door de problemen die hieruit voortvloeiden, diende u immers uw land te ontvluchten. Daarbij, u verklaart dat u de FIR gelezen hebt (CGVS, p. 15). Er mag van u dan ook verwacht worden dat u op vragen over deze FIR correct en gedetailleerd kan antwoorden daar de meeste informatie uit een eenvoudige lezing van de FIR op te maken zijn.”* en: *“Vervolgens legt u de FIR voor die in 2010 tegen u ingediend werd (CGVS, p. 14). Deze werd grotendeels hierboven al besproken. Het betreft hier slechts een fotokopie waar geen formele bewijswaarde kan gehecht worden gezien ze gemakkelijk met het nodige knip- en plakwerk te fabriceren zijn”* en: *“Bovendien bezitten documenten maar bewijswaarde als zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, wat in casu niet gebleken is en moet eveneens worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat corruptie en documentenfraude in Pakistan frequent voorkomt, waardoor de objectieve bewijswaarde van Pakistaanse documenten dan ook relatief is. Bijkomend werd in de map van vertalingen die u voorlegde een vertaling gevonden van een FIR gedateerd op 7 maart 2011, dus van na uw vertrek uit Pakistan. De originele FIR legt u echter niet voor, waardoor aan dit document dan ook geen waarde kan gehecht worden. Bovendien handelt deze FIR niet over u, maar vermoedelijk over M. N. {..}, uw vader (zie geboorteakten en ID documenten Pakistan en verblijfsdocumenten UK ouders). Opmerkelijk is dat uw vader van precies dezelfde feiten beschuldigd wordt als u. Enkel de datum, het uur van de feiten en de betrokken personen lijken aangepast te zijn.”* Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan en er een correcte toelichting over kan verstrekken, waartoe verzoeker duidelijk in gebreke is gebleven. Daarnaast treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij stelt dat gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Zij zijn immers gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen. Daarenboven wijst de Raad er op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnd wordt.

2.8. De verantwoording die verzoeker voorts geeft voor zijn onwetendheid over zijn reisroute, kan niet overtuigen. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden bij de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij enerzijds blijkt te hebben gelogen over haar Pakistaans paspoort en visum(aanvraag) en anderzijds geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent het gebruikte reisdocument en haar reisweg alsook haar begeleider, terwijl in het licht van de zeer scherpe controles het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de organisatie van de reis.

2.9. Uit niets blijkt voorts dat de verwerende partij bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker geen rekening heeft gehouden met diens persoonlijkheid. Verzoeker voert hierrond een theoretisch betoog in zijn verzoekschrift maar laat na concreet te duiden op welk vlak de verwerende partij hierin is tekortgeschoten.

2.10. Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.11. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent zich te bevinden in de situatie zoals omschreven in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Het is voldoende aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land, zelfs een klein risico is voldoende. De situatie op heden in Pakistan voor Ahmadiyya is zeer precair zoals blijkt uit de verslagen van Amnesty International (stuk 3 bij het verzoekschrift).

2.13. Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de ahmadi in Pakistan kan het volgende worden opgemerkt.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18) blijkt vooreerst dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precaire situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op internationale bescherming te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Dit blijkt eveneens uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het

om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift is gedateerd en kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen” “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

2.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.15. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER